

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobců

A) L. T. T. H.

B) P. P. H.

C) N. M. T.

D) P. V. T.

E) P. D.

F) L. L. T.

G) D. V. D.

H) T. T. P. T.

CH) N. X. T.

I) N. M. H.

J) V. V. C.

K) N. V. H.

L) P. D. H.

M) H. V. T.

N) N. T. N. L.

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 834/8, Brno

Velvyslanectví České republiky v Hanoji

proti

se sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnam

žalovanému

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 2. 6. 2016 domáhali ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v tom, že žalovaný žalobcům neumožnil dne 26. 4. 2016 v úředních hodinách pro veřejnost osobní podání jejich žádosti o zaměstnaneckou kartu bez registrace v tzv. systému Visapoint.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobci v podané žalobě uvedli, že usilují o podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, pro jejíž podání je třeba se předem zaregistrovat v tzv. systému Visapoint, což se jim však nepodařilo. Jelikož registrace v daném systému není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, podali dne 25. 4. 2016 žádost elektronicky a bez registrace. Pak se dne 26. 4. 2016 na počátku úředních hodin osobně dostavili k žalovanému za účelem osobního podání žádosti, avšak nebyl jim umožněn vstup do budovy. Žalovaný jim sdělil, že dovnitř mohou vstoupit toliko žadatelé o krátkodobá víza, nikoli žalobci jakožto žadatelé o zaměstnaneckou kartu. Žalobci poté měli zájem podat žádost jako přílohu ke stížnosti na jednání žalovaného, ale i v tomto úkonu jim bylo žalovaným zabráněno.
3. Žalobci navrhli soudu, aby zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobců na osobní podání jejich žádostí o zaměstnaneckou kartu bez registrace v tzv. systému Visapoint na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, kdykoli v úředních hodinách Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji pro veřejnost, a aby soud přikázal žalovanému, aby žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku umožnil osobně podat žádosti o zaměstnaneckou kartu bez registrace v tzv. systému Visapoint, kdykoli v úředních hodinách Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji pro veřejnost nejméně však kterýkoli pracovní den Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji v době od 8:30 do 12:00 a od 14:00 do 15:00 místního času v Hanoji ve Vietnamu, a aby od žalobců žádosti o zaměstnaneckou kartu převzal. Soud podotýká, že žalobce požádal soud o změnu žalobního petitu ve výše

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

uvedeném znění podáním ze dne 7. 10. 2016, čemuž soud usnesením ze dne 4. 5. 2018, č.j. 5 A 95/2016 – 73 vyhověl.

4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 13. 6. 2016 vysvětlil, že pro řádné podání žádosti o dlouhodobý pobyt je nezbytná osobní přítomnost žadatelů. Následné potvrzení elektronického podání žádosti o dlouhodobý pobyt (zaměstnaneckou kartu) není možné s ohledem na § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který je speciální k § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Žalobci zároveň k elektronicky podané žádosti o zaměstnaneckou kartu nepřipojili žádost o upuštění od osobního podání žádosti.
5. Konstatoval, že pracovnice recepce není oprávněnou úřední osobou k přijímání žádostí o dlouhodobý pobyt nebo stížností. Upozornil na možnost písemného podání stížnosti.
6. Žalobci ve vyjádření ze dne 2. 8. 2016 uvedli, že smyslem elektronického podání žádostí bylo, aby jim žalovaný umožnil podat žádosti bez registrace v tzv. systému Visapoint. Žalobci jsou připraveni žádosti podat osobně, nepožadují tedy upuštění od osobního podání, avšak žalovaný jim v osobním podání žádostí brání. Odmítli tvrzení žalovaného o tom, že pracovnice recepce není oprávněna přijímat jakákoli podání, neboť dříve žádosti i stížnosti přijímala. Za nezbytné považovali vyřešení předběžné otázky, zda došlo k podání žádosti žalobců o zaměstnaneckou kartu, a zda tak byla řízení o jejich žádosti zahájena.
7. V podání ze dne 7. 10. 2016 žalobci přehodnotili své právní posouzení věci tak, že vzhledem k nepotvrzení jejich elektronicky podaných žádostí o zaměstnaneckou kartu nebyla řízení o jejich žádostech zahájena, a to i přestože se žádosti dostaly do dispozice žalovaného.
8. Na ústním jednání právní zástupkyně žalobců setrvala na svém procesním stanovisku a stručně zopakovala v žalobě uvedený skutkový stav a uplatněné námitky. S ohledem na zrušení systému Visapoint žalovaným, požádala soud o změnu žalobního petitu tak, aby soud určil, že jednání žalovaného dne 26. 4. 2016, kdy odmítl žalobce vpustit do prostor Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji a odmítl od nich převzít jejich žádosti o zaměstnanecké karty, byl nezákonným zásahem.
9. Soud usnesením změnu žalobního petitu navrženou právní zástupkyní žalobců na ústním jednání připustil, jelikož soud neshledal, že by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změněné žalobě.
10. Žalovaný rovněž setrval na svém procesním stanovisku. Měl za to, že žalobu by měl soud odmítnout pro nedostatek pasivní legitimace, jelikož soud vyzval Ministerstvo zahraničí o sdělení, zdali souhlasí se záměnou na straně žalované, s čímž Ministerstvo nesouhlasilo. Dále uvedl, že by měl soud žalobu odmítnout rovněž s ohledem na pravomocné rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2017, sp. zn. 51 A 54/2016. Tímto rozhodnutím totiž soud rozhodl o nečinnosti Ministerstva vnitra ve věci žádostí žalobců. V této souvislosti poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 194/2015 a na příslušná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v nichž bylo konstatováno, že v případě podání žádosti na zastupitelském úřadě, byť nestandardní formou, je třeba na tuto žádost nahlížet jako na řádně podanou, tudíž k žádnému zásahu do práv žadatelů nedošlo. V případě, že by soud žalobu neodmítl, navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, jelikož žalobci se k osobnímu podání žádostí dostavili dne 26. 4. 2016, kdy nebyly úřední hodiny vyhrazené pro jimi podávaný typ žádosti. K dotazu soudu potvrdil, že žalobci popsaný skutkový stav v žalobě nikterak nespornuje.
11. Soud pro nadbytečnost k důkazu neprovedl žalobci navrhované důkazy, a to výslech velvyslance; obrazové a zvukové záznamy dne 26. 4. 2016 ze ZÚ Hanoj. Žalobci totiž těmito důkazy měli v úmyslu prokázat nemožnost osobního podání jejich žádosti i stížnosti u žalovaného dne 26. 4. 2016, což však nebylo mezi účastníky sporným.
12. Soud k důkazu konstatoval žalobci předložené listiny, a to jejich žádosti; průvodní dopisy k žádosti; žádost o vstřícnost; kopie výtisků webových stránek žalovaného; návrh žalobců na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

smírné řešení sporu a jeho písemné odmítnutí žalovaným; kopie dopisu zaměstnavatele žalobců Hospodářské komory a právnímu zástupci žalobců a kopii webové stránky žalovaného Informace o zrušení telefonického objednávání pro žadatele o zaměstnanecké karty ze dne 7. 5. 2018.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze ve věci postupoval v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a jelikož nerozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku.
14. Žaloba není důvodná.
15. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
16. Podle § 42g odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8.
17. Soud konstatuje, že v dané věci nebyly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby dle § 46 s. ř. s., jelikož právní názor žalovaného, že úspěšné podání žádosti žalobci již neumožňuje podání zásahové žaloby, byl překonán mimo jiné rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č.j. 10 Azs 153/2016 – 52, jenž v bodě [100] konstatoval, že: *„Názor prvního senátu, že zásah do práv, proti kterému by bylo možno se bránit zásahovou žalobou, za dané situace nenastal, jestliže na podání žádosti učiněné nestandardním způsobem je třeba hledat jako na účinné, proto není správný.“* Nejvyšší správní soud tedy nevyloučil ochranu proti eventuálním nezákonnostem, jichž se veřejná správa mohla dopustit v rámci procesu podání žádosti cestou žaloby na ochranu před nezákonným zásahem.
18. Co se týče výtky nedostatku pasivní legitimace žalovaného soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu, zejména na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č.j. 10 Azs 153/2016 – 52, jenž v první právní větě konstatoval následující: *„V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.), jenž měl spočívat v tom, že pracovník zastupitelského úřadu bránil žadateli v osobním podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť žadatel nebyl pro účely podání žádosti registrován v systému Visapoint přidělujícím potenciálním žadatelům o víza termíny k návštěvě daného zastupitelského úřadu za účelem podání žádosti, je žalovaným správním orgánem daný zastupitelský úřad. Místní příslušnost krajského soudu se v takových případech řídí podle sídla Ministerstva zahraničních věcí.“* Proto Městský soud v Praze vyzval žalobce usnesením ze dne 6. 9. 2017, č. j. 5 A 95/2016 – 64, aby upravil označení žalovaného tak, aby jím byl správní orgán, jemuž v dané věci svědčí pasivní věcná legitimace. Žalobci v podání ze dne 7. 9. 2017 tak učinili, když za žalovaného označili Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Je pravdou, že Městský soud v Praze vyzval Ministerstvo zahraničních věcí ke sdělení, zdali souhlasí se záměnou účastníků na straně žalovaného, jednalo se však ze strany soudu o nadbytečný procesní úkon, bez vlivu na žalobci určenou osobu žalovaného, tj. Velvyslanectví pro Českou republiku v Hanoji.
19. Dále se soud zabýval tím, zdali žalobci podaná žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je oprávněná či nikoli. V nyní projednávané věci žalobci spatřovali zásah v tom, že jim žalovaný odepřel vstup do svých prostor, jelikož se dostavili mimo úřední hodiny vyhrazené pro podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu. V dané věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že v den 26. 4. 2016, kdy se žalobci osobně dostavili k žalovanému, měl žalovaný vyhrazeny úřední hodiny pouze pro přijímání krátkodobých víz a nikoli pro žádosti o zaměstnaneckou kartu. Přičemž pobyt na zaměstnaneckou kartu je podle § 42g odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců kvalifikován jako zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu (viz. bod [27] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č.j. 7 Azs 227/2016 – 36). V této souvislosti soud poukazuje na bod [17] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

č.j. 6 Azs 324/2017-32, v němž Nejvyšší správní soud potvrdil, že nelze tolerovat přístup žadatelů, kteří se nesnaží podat své žádosti osobně v řádných úředních hodinách na příslušném úřadě, nýbrž je podají „o své vůli v den a čas, který si sami stanoví“. A dále v bodě [18] uvedl, že: „Lze tedy uzavřít, že žalovaný b) by jednal nezákonně, pokud by stěžovatelce odmítl umožnit podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu pouze proto, že neměla dopředu sjednaný termín v systému Visapoint. Jelikož však jedním z důvodů, pro něž nebyla stěžovatelka do budovy zastupitelského úřadu vpuštěna, byla i skutečnost, že se tak snažila učinit mimo vyhrazené úřední hodiny, nelze žalovanému b) jeho postup vytýkat. Každý správní orgán je oprávněn si svou činnost určitým způsobem zorganizovat, což zahrnuje i rozvržení úředních hodin pro jednotlivé oblasti působnosti správního orgánu. Stěžovatelka byla o organizaci úředních hodin žalovaného b) prokazatelně informována (při pokusu podat žádost osobně dne 23. listopadu 2016 i v rámci vyřízení její stížnosti; navíc lze předpokládat, že tato informace byla i předtím veřejně dostupná), nicméně se rozhodla toto rozvržení a priori nerespektovat. V takovém případě však nelze postup žalovaného shledat nezákonným.“ Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Žalobci prokazatelně věděli, že dne 26. 4. 2016 nemá žalovaný úřední hodiny vyhrazeny pro přijímání žádostí o zaměstnanecké karty, byli o tom informováni jednak pracovníkem žalovaného, a rovněž tak z webových stránek žalovaného. Tedy žalovanému nelze vytýkat, že žalobcům, kteří se snažili vstoupit do budovy žalovaného mimo úřední hodiny pro jejich žádosti, zabránil vstupu a odmítl převzít jejich žádosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud uzavírá, že výše uvedený postup žalovaného, jenž neumožnil žalobcům vstup do budovy a podání žádostí mimo vyhrazené úřední hodiny pro předmětné žádosti nebyl nezákonným. Soud proto ve výroku I. tohoto rozhodnutí nedůvodnou žalobu, podle § 87 odst. 3 s.ř.s., zamítl.
21. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci nebyli ve věci samé úspěšní a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.